

allerede har forkastet. Men hertil slutte sig endnu et Par andre Betragtninger, som jeg ligeledes skal tillade mig at omtale. Uagtet den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (S. A. Hansen) ikke vil lade det gjælde, forholder det sig dog saa, at Jagtretten, efter sin Natur, nærmest knytter sig til Eiendomsretten over Grundene; jeg vilde maafee see mig i Stand til at overtøye den ærede Rigsdagsmand om Rigtighed heraf, men jeg skal ikke opholde Thinget med Forsøg derpaa, og maa altsaa finde mig i, at den ærede Rigsdagsmand beholder sin Mening for sig. Jeg tillader mig imidlertid at gaae ud fra den ansførte Forudsætning, der, som før bemærket, ogsaa stemmer med Grundsætningerne i vor hidtil gjeldende Lovgivning. Det falder vistnok af sig selv, at Jagtretten meget vel kan afvikles fra Eiendomsretten over Grunden; men, naar Brugeren er en fra Eieren forffellig Person, har han i alt Fald hidtil ikke kunnet være jagtberettiget uden ifølge en fra Grundeterens Side skeet Overdragelse. Nu er det vist, at der i mange Tilfælde er indgaaet Brugscontracter, hvorved det ligefrem er forbudt Brugeren at jage, og selv om dette ikke staaer i Contracten, bliver Resultatet dog det selvsamme, saafremt kun ikke Jagtretten, som yderst sjeldent vil være Tilfældet, udtrykkeligt er overdraget ham. Men, naar altsaa, i Kraft af lovgylde Contracter, være sig ifølge disse udtrykkelige eller stikende Indhold, Brugere ikke ere jagtberettigede, saa skal man tage noget i Betænkning at give en Lov, der siger, at de dog skulle være det. Eieren har ved Contractens Afslutning sagt: „Du, til hvem jeg overdrager denne Lod i Brug, skal ikke være jagtberettiget“, og Brugeren har sagt: „ja, jeg overtager Brugen af Lodden uden Jagtret“; og vi have seet, at Eieren maafee netop kan have lagt særdeles Vægt paa denne Clausul. Vel hjemler nu ogsaa selve Lovforslaget i visse Tilfælde Ophævelsen af indgangne Contracter, men deels er dette i Consequens med Jagtlovgivningens Grundprincip, at Jagtretten skal tilkomme Grundeieren, og deels skeer det i alt Fald mod Erstatning. Men, siger man, her er en Collision tilstede mellem Jagtretten paa den ene og Over-

holdelsen af Markfreden paa den anden Side. Denne Collision har imidlertid, som mig synes, Lovforslagets 15de §, med de af Udvalget foreslaaede væsentlige Modificationer, paa en ret heldig Maade søgt at løse; men jeg troer, at Collisionen vilde løses paa en meget uheldig Maade, hvis man i Markfredens Interesse gif ind paa det her omhandlede Ændringsforslag. Jeg har forespurgt mig hos flere Sagkyndige, efter hvis Mening det ingenlunde kan siges, at alt Wildt, saaledes som en æret Rigsdagsmand har paastaet, gjør Skade paa Marken, i alt Fald ikke i en saadan Grad, at det er kjendeligt, og virkelig kan være af nogen Betydning. Men der er desuden en anden, høist væsentlig Betragtning, som allerede af den høttagede Indenrigsminister er bleven fremhævet, at nemlig Ændringsforslaget gaaer videre, end den Grund, der skulle retfærdiggjøre samme, nemlig Hensynet til Markfreden; thi det er noget ganske Andet, naar man indrømmer enhver Jordbruger en selvstændig Jagtret, hvorefter han skal være berettiget til, ikke blot at fælde Wildtet paa sin Grund, men tillige at tilegne sig det. Ogsaa i denne Henseende har altsaa Udvalgets Forslag et afgjort Fortrin.

Jeg kan saaledes ikke andet, end paa det Bestemteste udtale mig imod det principale Ændringsforslag. Hvad det subsidiaire Forslag angaaer, da er det paa en vis Maade bedre, forsaavidt det dog ikke indbefatter alle Jordbrugere; men fra en anden Side betragtet, har det igjen Mere imod sig end det principale. Den ærede Rigsdagsmand bagved mig (S. A. Hansen) kan være ganske rolig for, at jeg ikke igjen skal komme ind paa det kildne Thema om Livsfæsternes formeentlige Medielendomsret; men jeg maa i Henhold til, hvad jeg i mit forrige Foredrag bemærkede i Anledning af Forslagene under Nr. 2, meget fraraade det subsidiaire Ændringsforslag, allerede af den Grund, at Jagtretten derefter særligen skulle tilstaaes Livsfæsternes. Forsaavidt Ændringsforslaget ved Siden af disse nævner Arvefæstere, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det efter den gjeldende Lovgivning, navnlig den Forordning af 20de Mai 1840 § 6, er Reglen, at Arvefæstere, som have Ret til at